

Monique Wijman: *'Suzanne, een bijzonder meisje met MCDD.'* Uitgeverij Free Musketeers BV, Zoetermeer 2009. ISBN 9789048405589 (ASS/PO/1)

Over de schrijfster: Monique Wijman (1968) is getrouwd met Paul en moeder van twee dochters, Nathalie en Suzanne. Nathalie heeft ADHD en Suzanne MCDD, een meervoudig complexe ontwikkelingsstoornis in het autistische spectrum.

Soort boek/Stijl: Dun boekje van 68 pagina's waarin Monique Wijman beschrijft hoe zij en haar gezin leven met haar dochter Suzanne (1998). Ze beschrijft de periode van 0 tot 9 jaar. Het is een echt ervaringsverhaal. Met een paar mooie foto's en illustraties.

Korte beschrijving: Monique begint met te vertellen dat Suzanne 5 weken te vroeg geboren werd, maar het goed deed. Ze beschrijft haar peuterjaren, waarin nog niet echt duidelijk werd dat ze in ontwikkeling achterliep. Ze had toen wat rare trekjes, was later zindelijk en sprak tot vier jaar een eigen taaltje, waarvoor ze logopedie kreeg. Monique beschrijft dat Suzanne ander gedrag vertoonde, maar dat konden gewoon bij Suzanne horen. Zo kon ze een driftkikker zijn, had geen echte vriendjes of vriendinnetjes, hechte zich aan de kleur groen en kon erg angstig zijn. Als Suzanne ruim vijf jaar oud is ziet Monique achteruitgang in het gedrag en raadpleegt ze de huisarts. Het is dan wel duidelijk dat er wat aan de hand is, maar de diagnose MCDD wordt pas eind 2004 gemaakt. Monique beschrijft hoe ze daarmee omgaat en hoe ze ook haar oudere dochter de aandacht kan geven die ze nodig heeft. Ook vertelt ze over het zoeken naar hulpverleners, over aanvragen voor PGB's, extra hulp en ondersteuning, de enorme hoeveelheid paperassen die daarbij komt kijken. Ze beschrijft het drukke enerverende gezinsleven en reacties van de omgeving. En ze vertelt dat ze haar jongste dochter ziet als een bijzonder meisje met een gebruiksaanwijzing. Net als haar oudste dochter, die een prachtige bloem aan het worden is. Monique hoopt dat ze hen een goed plekje kan geven op deze wereld. Ze is vastbesloten een vervolgboekje te schrijven over Suzanne's tienerjaren. Monique schreef het boek voor ouders die zoeken naar herkenning en voor haar familie, kennissen en vrienden om begrip te krijgen voor hun manier van opvoeden.

Wat viel op: Dat het ook bij Suzanne weer lang duurt voordat er een diagnose kan worden gesteld. En ook viel weer op dat ouders met een verstandelijk gehandicapt kind echte 'regeljetten' moeten zijn en kunnen incasseren.

Citaten: Pag. 22-23: 'Met de volgende termen willen we laten zien waarom wij denken dat onze dochter speciale hulp nodig heeft. Uiterlijke vertoningen: . altijd op de tenen lopen. Draaiende en wapperende handbewegingen. Veel springen, kan moeilijk stilzitten en beweegt met haar hele lichaam. Ze maakt weinig tot geen oogcontact. Stemmingen: Druk praten .ze raakt snel in paniek .snel wisselende stemmingen (...) Problemen: . raakt in paniek bij het zien van groenten tijdens het avondeten . ze eet slecht. Dwangmatig met bepaalde kleuren. Ritualistisch terugkerende handelingen. Maakt weinig contact met leeftijdgenootjes. Ze praat luid en heeft een lage stem. (...)

Pag. 52: 'Het avondeten is ook altijd aanpassen aan de eetgewoontes van Suzanne. (...) Zo mogen de groente en aardappelen het vlees niet aanraken. (...) De strijd gaan we voorlopig niet meer aan met haar, omdat het er niet gezelliger van wordt.'

Pag. 65: ‘Inmiddels zijn we heel wat wijzer geworden in deze bureaucratische wereld en weten we waar we kunnen aankloppen voor hulp. Moet zeggen dat het niet altijd gemakkelijk is en dat je berenveel geduld moet hebben, en voornamelijk veel blijven bellen als er iets niet goed gaat of te lang gaat duren, dan ben ik maar een vervelende klant die voor de zoveelste keer aan den andere kant van de lijn hangt.’

In plaats van recensie: Suzanne (nu 11) over het boek van haar moeder:

http://www.zonnehuizen.nl/download/zon_magazine/Zon9_2009.pdf

‘(...) Mijn moeder heeft trouwens een boek geschreven over mij. Ik dacht eerst: wat staat erin? Ga ik me schamen? Als er maar geen geheimen in staan of als mensen maar niet op straat om mijn handtekening gaan vragen. Maar mijn moeder zei dat dat allemaal wel meevalt. Nu vind ik het wel leuk dat er een boek over mij is geschreven. Ik schrijf zelf ook verhaaltjes en liedjes en ik houd bovendien van moppen. Mop: Een boef kwam thuis bij zijn vrouw. “Ik heb geen bloemen bij me”, zei hij tegen zijn vrouw, “want de winkel was nog open”.’